

[Holger Eriksen.]

stillinger, og derfor faldt sagen i lønningskommissionen. Tilbage står dog, at statsbanerne var af den opfattelse, at en del af disse oprykninger måtte kunne gives uden konsekvenser. Det bliver derfor et spørgsmål, som man må se på i det kommende udvalg.

Jeg finder også anledning til at udtale min beklagelse af, at det ikke er lykkedes at komme bort fra dobbeltstillingsystemet. Jeg er stadig væk af den opfattelse, at det virker uheldigt, men på den anden side er der naturligvis også fordele ved det, og disse fordele er blevet vurderet så højt, at kommissionen har ladet spørgsmålet falde. Det er jo et normeringsspørgsmål, og af dem er der mange, bl. a. fordi man under hensyn til den forventede betænkning fra lønningskommissionen i de senere år har været meget tilbageholdende ved nynormering. Parkinsons lov har således til en vis grad været sat ud af kraft.

Den største nynormering finder man i forsvaret, væsentligst i form af ansættelse af mange flere fenriker. Det begrundes bl. a. med, at man skal skabe plads til de nyuddannede fenriker. Dette er imidlertid ikke i sig selv en begrundelse, idet den omstændighed, at man eventuelt uddannede flere af en bestemt kategori, end der var brug for, jo ikke kunne medføre, at man så var nødt til at skaffe embede til dem. Hvad der derimod betyder noget, er, at departementschef Langseth fra forsvarsministeriet i kommissionen har erklæret, at selv med en nedskæring af forsvarsudgifterne til 850 mill. kr. ville der ikke være for stort et mandskab.

Naturligvis skal en løn kunne reguleres. I 1945 lå man under for den opfattelse, at man overhovedet ikke kunne røre ved grundlønner, og da man samtidig ventede et prisfald, var det klart, at man måtte bevare så mange reguleringstillæg, at der blev tilstrækkelig plads til at regulere nedad. I år har man set bort fra denne antagelse, hvilket vil sige, at den brutto-

løn, der er fastsat, kan reguleres både opad og nedad. Jeg mener, at man har fundet et godt grundlag for reguleringsformen, både hvor der er tale om den egentlige ajourføring, og hvor der er tale om gennemførelsen af et overenskomsttillæg, der heller ikke kan undværes.

Det, der er uenighed med partiet venstre om, er reguleringsfaktoren, altså selve pristallet, og denne uenighed kan igen indkredses til spørgsmålet om, hvorvidt skatterne skal indgå i pristallet eller ikke. I offentligheden — eller i en del af den — råder der nogen uklarhed med hensyn til skatternes betydning for pristallet. Der er dem, som regner ud, med hvor stort et beløb skatterne som sådanne indgår i pristalsfamiliens budget, og deraf slutter, at hvis skatterne var undtaget, ville pristallet dale i forhold dertil. Denne antagelse er som bekendt helt forkert. Hvis skatterne udgik af det nævnte budget, måtte de også udgå af det grundbudget, hvoraf pristallet beregnes, og spørgsmålet, hvorvidt skatterne bevirker et højere eller lavere pristal, vil derfor være afhængigt af, om skatterne stiger forholdsvis mere eller mindre end de øvrige elementer, der indgår i pristallet. I almindelighed vil der ikke være større forskel; det fremgår af beregningerne i underbilag 1 til bilag 5 i lønningskommissionens 1. betænkning, hvorefter det nuværende pristal er steget er steget med 14 pct. Et pristal uden personlige skatter, men med børnetilskud, ville være steget med 15,4 pct., og et tilsvarende pristal, hvorfra der yderligere var fjernet visse indirekte skatter, ville være steget med 13,8 pct., altså kun 0,2 pct. under de førnævnte 14 pct. Tog man yderligere kontingentposten ud, hvad nogen jo har krævet, ville stigningen blive 15,2 pct., altså 1,2 pct. mere end det nuværende pristal er steget. Hvis man vendte tilbage til det udgiftstal, der var gældende for statstjenestemændenes lønregulering indtil 1946, og hvor foruden de direkte skatter også husleje var undtaget, ville man komme ned på en stigning på 13,1 pct., altså 0,9 pct. under det gældende.